

Tập thơ Tản Đà

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Cảm Thu, Tiễn Thu

Từ vào thu đến nay:
Gió thu hiu hắt,
Sương thu lạnh
Trăng thu bạch
Khói thu xây thành.
Lá thu rơi rụng đầu ghềnh
Sông thu đưa lá bao ngành biệt ly.
Nhạn về én lại bay đi,
Đêm thì vượn hót, ngày thì ve ngâm.
Lá sen tàn tạ trong đầm,
Nặng mang giọt lệ âm thầm khóc hoa.
Sắc đậu nhuộm ố quanh hà
Cỏ vàng cây đỏ bóng tà tà dương.
Nào người cố lí tha phương,
Cảm thu ai có tư lòng hỏi ai?
Nào những ai:
Bảy thước thân nam tử,
Bốn bể chí tang bồng
Đường mây chưa bằng cánh hồng,
Tiêu ma tuế nguyệt, ngại ngục tu mi.
Nào những ai:
Sinh trưởng nơi khuê các,
Khuya sớm phận nữ nhi,
Song the ngày tháng thoi đi,
Vương tơ ngắm nhện nhớ thì thương hoa.
Nào những ai:
Tha phương khách thổ
Hải giác thiên nha,
Ruột tầm héo, tóc sương pha,
Góc phần trạnh tưởng quê nhà đòi con.
Nào những ai
Cù lao báo đức
Sinh dưỡng đền ơn
Kính sương nghĩ nổi mền đơn,
Giàu sang bất nghĩa mà hơn nghèo hèn!
Nào những ai:
Tóc xanh mây cuốn

Má đỏ hoa ghen
Làng chơi duyên đã hết duyên
Khúc sông trăng dải con thuyền chơi vui!
Nào những ai:
Dọc ngang trời rộng,
Vùng vẫy bể khơi
Đội trời đạp đất ở đời
Sa cơ thất thế quê người chiếc thân.
Nào những ai
Kê vàng tỉnh mộng
Tóc bạc thương thân
Vèo trông lá rụng đầy sân,
Công danh phù thế có ngần ấy thôi.
Thôi nghĩ cho:
Thu tự trời,
Cảm tự người.
Người đời ai cảm ta không biết!
Ta cảm thay ai viết mấy lời.
Thôi thôi:
Cùng thu tạm biệt
Thu hãy tạm lui,
Chỉ để khách đa tình đa cảm,
Một mình thay cảm những ai ai!

Cảnh Vui Của Nhà Nghèo

Trong trần thế cảnh nghèo là khổ
Nỗi sinh nhai khổn khó qua ngày
Quanh năm gạo chịu tiền vay
Vợ chồng lo tính hôm rày hôm mai.
áo lành rách vá may đắp điểm
Nhà ở thuê chật hẹp quanh co
Tạm yên đủ ấm vừa no
Cái buồn khôn xiết, cái lo khôn cùng.
Con đi học con bồng con dắt
Lớn chưa khôn lắt nhắt thơ ngây,
Hôm hôm lớn bé sum vầy
Cũng nên vui vẻ mà khuây nỗi buồn.
Nghĩ thiên hạ cho con đi học
Cảnh phong lưu phú túc nói chi!
Những ai bần bạc hàn vi
Lo buồn, đã vậy, vui thì cũng vui.
Tan buổi học mẹ ngồi tựa cửa
Mắt trông con đưa đưa về dần.
Xa xa con đã tới gần
Các con về đủ quây quần bữa ăn.
Cơm dưa muối khó khăn mới có,
Của không ngon, nhà khó cũng ngon.
Khi vui câu chuyện thêm giòn
Chồng chồng vợ vợ con con một nhà.
ăn rồi học, tối qua lại sáng,
ít tiền tiêu ngày tháng thanh thoi,
Chiều chiều tối tối mai mai
Miễn sao no đủ, việc đời quản chi!
Con nhà khó nhiều khi vất vả,
Ngoài học đường thư thả được đâu,
Khi thời quấy nước tưới rau
Chợ tan đón gánh theo sau mẹ già.
Việc giấy bút vẫn là đi học
Cảnh gia đình khó nhọc nhường ai?
Ví chẳng có chí có tài
Khi nên, trời cũng cho người làm nên.
Khắp xã hội nghèo hèn ai đó

Mẹ thương con thời cố công nuôi.
Những con nhà khó kia ơi
Có thương cha mẹ thời vui học hành!
Cũng chẳng kể thành danh lúc khác
Trời đã cho bước bước càng hay
Nghèo mà học được như nay
Vinh hoa chưa dễ sánh tày cái vui.
Trong trần thế nhiều nơi phú quý
Nỗi buồn riêng ai ví như ai?
Bày ra cái cảnh có trời
Vui buồn cũng ở tựa người thế gian.

Đêm Đông Hoài Cảm

Trăm năm nghĩ đời người có mấy
Một đêm đông sao thấy dài thay!
Lạnh lùng gió thổi sương bay
Chập chờn giấc bướm canh chầy lại canh.
Ngó trên án đèn xanh hiu hắt,
Nghe tiếng kim kí cách giục giờ,
Đêm trường nghĩ vẫn lo vơ
Cái lo vô tận bao giờ là xong!
Thân nam tử đứng trong trần thế
Cuộc trăm năm có dễ ru mà!
Có đời mà đã có ta
Sao cho thân thể không là cỏ cây,
Đường có kẻ đường mây gặp bước,
Bước công danh sẵn trước trèo cao
Thế gian tỏ mặt anh hào
Muôn nghìn mắt miệng trông vào ngọn khen.
Cũng có kẻ tài hoa chữ lợi
Trắng hai tay làm nổi nên giàu
Chẳng khanh tướng, chẳng công hầu
Cũng bao vạn kẻ cúi đầu vào ra.
Ấy những hạng vinh hoa phú quý
Làm tài trai đắc chí hơn người
Trăm năm nghĩ cũng nên đời
Trăm năm rồi nữa, biết rồi ra sao?
Lại những kẻ chí cao tài thấp
Bước đường đời lấp vấp quanh co
Phong lưu rồi đủ ấm no
Kém ra lưu lạc giang hồ cũng thân!
Nghĩ qua thử thách trần bao kẻ
Giật mình cho thân thể trăm năm,
Mối đâu bối rối tơ tằm
Lấy ai là kẻ đồng tâm gỡ cùng?
Bước lặn đạn thẹn cùng sông núi
Mớ văn chương tháng lụi năm tàn
Lụi trần ngày tháng lan man
Nỗi lòng riêng nghĩ muôn vàn càng thêm.
Đèn hiu hắt tiếng kim kí cách

Mồ sang canh giục khách đòi con
Mạch sâu canh vắng như tuôn,
Nhớ ai nước nước non non bạn tình!

Đêm Thu Trông Trăng

Đêm thu trăng sáng một trời
Một mình ngồi tưởng sự đời nghĩ quanh.
Nghĩ cho muôn vật hoá sinh
ở trong vũ trụ cái hình ra chi!
Trăng kia tròn được mấy khi,
Hoa kia nở được mấy thì hỡi hoa ?
Gái tơ quá lứa đã già,
Con tằm rút ruột thời là động non.
Khúc sông bồi lấp nên cồn,
Dâu xanh bãi bể, đá mòn nước khe.
Đồng không con đóm lập loè,
Khách trần lối ấy đi về những ai?
Hình kia đúc tỵ thợ trời,
Tình kia hoạ mới ra ngoài khuôn xanh.
Vọng phu còn đá còn trinh,
Tiền Đường còn sóng, trung trinh hãy còn.
Dấu cho sông cạn đá mòn,
Trung hồn khôn thác, trinh hồn khôn tan.
Cho hay những khách trần hoàn,
Nghìn xưa ở lại thế gian mấy mà?
Trông lên một mảnh trăng tà,
Soi chung kim cổ biết là những ai?
Mà người kim cổ những ai?...

Ngũ Tử Tư là trung thần của nước Ngô, vì can vua Ngô mà bị giết, bỏ vào túi da thả xuống sông Tiền Đường.

1925

ĐỀ KHỐI TÌNH CON

Chữ nghĩa Tây, Tàu trót dở dang
Nôm na phá nghiệp kiếm ăn xoàng.
Nửa ngòi bút ngỗng ba sinh lụy
Một mối tơ tằm mấy đoạn vương.
Có kẹo có câu là sách vở
Chẳng lẽ chẳng lối cũng văn chương
Còn non còn nước còn trăng gió
Còn có thơ ca bán phố phường.

"Đề Khối Tình Con" Tên một tập văn của Tản Đà

Đời Lắm Việc

Đời người như giấc chiêm bao
Mà trong mộng ảo lại sao không nhàn?
Đã sinh ra ở nhân hoàn
Lao tâm lao lực một đoàn khác chi?
Người ông lớn, đứa cu li
Nhọc lòng nhọc xác cũng vì "cái ăn".
Cuộc đời kinh tế khó khăn,
Người đời càng phải nhọc nhằn sớm hôm.
Những người khố rách áo ôm
Mồ hôi đổ lấy bát cơm no lòng .
Người thương mại, kẻ canh nông
Lo tiền, lo thóc, năm cùng lại năm.
Ngày ngày hai buổi đi làm
Cụ thừa trong sở, ông tham trên toà.
Người khiêu vũ kẻ xướng ca
Cũng là nghề nghiệp con nhà làm ăn.
Người viết báo kẻ bán văn
Sinh nhai cái bút khó khăn lần hồi.
Người đi sông nước ngược xuôi,
Kẻ đem kim chỉ ngày ngồi vá may.
Kẻ đi đồn thú Đông Tây,
Người khua chuông mõ ăn mỳ cửa không.
Người thuyền thợ kẻ gánh gồng
Người canh củi kẻ bên sông lưới chài,
Cùng trong lao động một đời,
Kể sao cho xiết hạng người thế gian!
Giàu sang chưa dễ ai nhàn,
Nghèo hèn ai chớ phàn nàn làm chi!
Vui buồn ai cũng có khi
Có hoan lạc có sầu bi lẽ thường.
Trăm năm một giấc mơ màng,
Nghĩ chi cho bận gan vàng hỡi ai!

Hầu Trời

Đêm qua chẳng biết có hay không,
Chẳng phải hoảng hốt, không mơ màng.
Thật hồn! Thật phách! Thật thân thể!
Thật được lên tiên - sướng lạ lùng.

Nguyên lúc canh ba nằm một mình,
Vất chân dưới bóng ngọn đèn xanh.
Nằm buồn, ngồi dậy đun nước uống,
Uống xong ấm nước, nằm ngâm văn.

Chơi văn ngâm chán lại chơi trăng
Ra sân cùng bóng đi tung tăng
Trên trời bỗng thấy hai cô xuống
Miệng cười tủm tỉm cùng nói rằng:

- "Trời nghe hạ giới ai ngâm nga,
Tiếng ngâm vang cả sông Ngân Hà!
Làm Trời mất ngủ, Trời đương mắng
Có hay lên đọc, Trời nghe qua".

Ước mãi bây giờ mới gặp tiên!
Người tiên nghe tiếng lại như quen!
Văn chương nào có hay cho lắm
Trời đã sai gọi thời phải lên.

Theo hai cô tiên lên đường mây
Vù vù không cánh mà như bay.
Cửa son đỏ chói, oai rực rỡ
Thiên môn để khuyết như là đây!

Vào trông thấy Trời, sụp xuống lạy
Trời sai tiên nữ dắt lôi dâ.y.
Ghế bành như tuyết vân như mây
Truyền cho văn sĩ ngồi chơi đây.

Chư tiên ngồi quanh đã tỉnh tức
Trời sai pha nước để nhấp gio.ng.
Truyền cho "văn sĩ đọc văn nghe!"
- "Dạ bẩm lạy Trời con xin đọc".

Đọc hết văn vắn lại văn xuôi
Hết văn thuyết lý lại văn chơi

Đương con đặc ý đọc đã thích
Chè trời nhấp giọng càng tốt hơi.

Văn dài hơi tốt ra cung mây!
Trời nghe, Trời cũng lấy làm hay,
Tâm như nở dạ, Cơ lè lưỡi
Hằng Nga, Chúc Nữ chau đôi mày

Song Thành, Tiểu Ngọc lắng tai đứng
Đọc xong mỗi bài cũng vỗ tay.

- "Bẩm con không dám man cửa Trời
Những áng văn con in cả rồi
Hai quyển "Khối tình" văn thuyết lý
Hai "Khối tình" con lả văn chơi
"Thần tiên", "Giác mộng" văn tiểu thuyết
"Đài gương", "Lên sáu" văn vị đời
Quyển "Đàn bà Tàu" lối văn dịch
Đến quyển "Lên tám" nay là mười
Nhờ Trời văn con còn bán được
Chữ biết con in ra mấy mươi?"

Văn đã giàu thay, lại lắm lối
Trời nghe Trời cũng bật buồn cười!
Chư tiên ao ước tranh nhau dặn:
- "Anh gánh lên đây bán chợ Trời!"

Trời lại phê cho: "Văn thật tuyệt!
Văn trần được thế chắc có ít!
Nời văn chuốt đẹp như sao băng!
Khí văn hùng mạnh như mây chuyển!
Êm như gió thoảng! Tinh như sương!
Đầm như mưa sa, lạnh như tuyết!
Chẳng hay văn sĩ tên họ gì?
Người ở phương nào, ta chưa biết".

- "Dạ, bẩm lạy Trời con xin thưa
Con tên Khắc Hiếu họ là Nguyễn
Quê ở Á Châu và Địa cầu
Sông Đà núi Tản nước Nam Việt".

Nghe xong Trời ngợ một lúc lâu
Sai bảo thiên tào lấy sổ xét.
Thiên tào tra sổ xét vừa xong
Đệ sổ lên trình Thượng đế trông

- "Bẩm quả có tên Nguyễn Khắc Hiếu
Đày xuống hạ giới vì tội ngông".

Trời rằng: "Không phải là Trời đày,
Trời định sai con một việc này
Là việc "thiên lương" của nhân loại,
Cho con xuống thuật cùng đời hay".

- "Bẩm Trời, cảnh con thực nghèo khó
Trần gian thước đất cũng không có
Nhờ Trời năm xưa học ít nhiều
Vốn liếng còn một bụng văn đò.
Giấy người mướn người thuê người in
Mướn cửa hàng người bán phường phố.
Văn chương hạ giới rẻ như bèo
Kiếm được đồng lãi thực rất khó.
Kiếm được thời ít, tiêu thời nhiều
Làm mãi quanh năm chẳng đủ tiêu.
Lo ăn lo mặc hết ngày tháng
Học ngày một kém tuổi ngày cao
Sức trong non yếu ngoài chen rấp
Một cây che chống bốn năm chiều.
Trời lại sai con việc nặng quá
Biết làm có được mà dám theo".

Rằng: "Con không nói Trời đã biết
Trời dẫu ngồi cao, Trời thấu hết
Thôi con cứ về mà làm ăn
Lòng thông chớ ngại chi sương tuyết!"
Vâng nhờ Trời dạy, lạy xin ra
Trời sai Khiên Ngưu đóng xe tiễn
Xe trời đã chực ngoài thiên môn
Chư tiên theo ra cùng tiễn biê.t.
Hai hàng lụy biệt giọt sương rơi
Trông xuống trần gian vạn dặm khơi.
Thiên tiên ở lại, trích tiên xuống
Theo đường không khí về trần ai.
Đêm khuya khí thanh sao thưa vắng
Trăng tà đưa lối về non Đoài.
Non Đoài đã tới quê trần giới,
Trông lên chư tiên không còn ai.
Tiếng gà xao xác, tiếng người dậy

Giữa sân còn đứng riêng ngậm ngùi
Một năm ba trăm sáu mươi đêm
Sao được mỗi đêm lên hầu Trời.

Hỏi Vợ

Một hôm trăm ngẩn mười ngờ
Ngồi buồn lấy giấy viết thơ hỏi trời
Xem thơ trời cũng bực cười
Cười cho hạ giới có người oái oăm
Khách hà nhân giả
Cớ làm sao suồng sã dám đưa thơ
Chốn thiên cung ai kén rẻ bao giờ
Chi những sự ngẩn ngờ mà giấy má
Chúc Nữ tảo tùng giai tế giá
Hằng Nga bất nại bảo phu niên
Mở then mây quăng trả bức hồng tiên
Mời khách hãy ngồi yên trong cõi tục
Người đâu kiếp trước Đông Phương Sóc
Trộm đào tiên quen học thói ngày xưa
Trần gia đầy mãi không chừa

Ngẫu Hứng

(Vì chủ nhà đến thu tiền nhà đi khỏi mà nên thơ)

I

Ước sao tháng tháng sẵn tiền
Tiền nhà cú tháng ta liền đóng ngay
Rồi ra thơ nghĩ mới hay
Tri âm ai đó mới say vì tình.

II

Hôm qua chưa có tiền nhà
Suốt đêm thơ nghĩ chẳng ra câu nào!
Đi ra rồi lại đi vào
Quần quanh chỉ tốn thuốc lào vì thơ.

III

Tiền nhà nay đã đóng rồi
Ta pha ấm nước, ta ngồi ngâm nga
Bây giờ thơ mới nghĩ ra
Hồn thơ quanh quất bút hoa đêm trường.

Nói Chuyện Với Ảnh

Người đâu? Cũng giống đa tình,
Ngỡ là ai, lại là mình với ta.
Mình với ta dẫu hai như một,
Ta với mình tuy một mà hai?
Năm nay mình mới ra đời, mà ta ra trước đã ngoài đôi mươi.
Cuộc nhân thế câu cười tiếng khóc,
Nghề sinh nhai lối dọc đường ngang.
Đầu xanh ai điểm hơi sương,
Những e cùng thẹn, những thương cùng sầu.
Đôi ta vốn cùng nhau một tướng,
Lạ cho mình sung sướng như tiên,
Phong tư tài mạo thiên nhiên
Không thương không sợ, không phiền không lo.
Xuân bất tận trời cho có mãi,
Mảnh gương trong đứng lại với tình.
Trăm năm ta lánh cõi trần
Nghìn năm mình giữ tinh thần chớ phai.

Phong Thi

Suối tuôn róc rách, ngang qua đèo
Gió thu bay lá bóng chiều về tây
Chung quanh những đá cùng cây
Biết người tri kỷ đâu đây mà tìm
Hỏi thăm những cá cùng chim
Chim bay xa bóng, cá chìm mất tăm
Bây giờ vắng mặt tri âm
Lấy ai là kẻ đồng tâm với mình
Nước non vắng khách hữu tình
Non xanh nước biết cho mình chờ ta
Anh xuôi, em dựa đầu cầu
Con sông vẫn đó, con tàu vẫn qua
Lạy trời gió bão phong ba
Cho tàu đổ ngược cho ta thấy mình
Muốn cho ngày ngắn hơn đêm
Đèn khuya chung bóng cho em đỡ sầu
Trăng kia soi nửa vòng cầu
Mà ai tìm cái công hầu có chưa
Đường đi nhỏ nhỏ
Bờ cỏ xanh xanh
Không duyên không nợ không tình
Đồng không quanh vắng sao mình gặp tạ
Đêm thu gió hút ngoài tai
Gió ơi gió biết chẳng ai nơi nào...

Tâm Sự Nàng Mị Ê

Hâu Giang một dải sông dài,
Thuyền ai than thở một người vương phi.
Đồ Bàn thành phá huỷ
Ngoạ Phật tháp thiên di,
Thành tan tháp đổ
Chàng tử biệt
Thiếp sinh ly.
Sinh kí đau lòng kẻ tử qui!
Sóng bạc ngàn trùng
Âm dương cách trở
Chiêu hồng một tấm
Phu thê xướng tỳ.
Ơi mây, ơ nước, ơ trời!
Đũa ngọc mâm vàng giọt lụy rơi.
Nước sông trong đục,
Lệ thiếp đầy vơi.
Bể bể dâu dâu khóc nỗi đời!
Trời ơi! Nước hỡi! Mây hời!
Nước chảy mây bay, trời ở lại,
Để thiếp theo chồng mấy dặm khơi!

Mị Ê: Vợ vua Chiêm Thành, bị quan quân ta bắt mang về, nhưng giữa đường, nàng đã nhảy xuống sông tự vẫn.

Tế Chiêu Quân

Nguyên tác chữ Hán của Tản Đà,
Nguyễn Thiện Kế dịch nôm
Cô ơi cô đẹp nhất đời,
Mà cô mệnh bạc, thợ trời cũng thua!
Một đi từ biệt cung vua,
Có về đâu nữa! Đất Hồ nghìn năm!
Mả xanh còn dấu còn cặm,
Suối vàng lạnh lẽo, cô nằm với ai?
Mả hồng để tiếc cho ai,
Đời người như thế có hoài mất không?
Khóc than nước mắt rờn rờn,
Xương không còn vết, giận không có kí!
Mây mờ trắng bạc chi chi,
Hôi tanh thôi có mong gì khói nhang!
Ới hồng nhan, hỡi hồng nhan!
Khôn thiêng cũng chẳng ai van ai mời.
Trời Nam thằng kiết là tôi
Chùa Tiên, đất khách, khóc người bên Ngô.
Cô với tôi, tôi với cô
Trước sân lễ bạc có mồ nào đây.
Hồn cô ví có ở đây
Đem nhau đi với, lên mây cũng đành!

Thăm Mả Cũ Bên Đường

Chơi lâu nhớ quê về thăm nhà,
Đường xa, người vắng, bóng chiều tà,
Một dãy lau cao làn gió chạy,
Mấy cây thưa lá sắc vàng pha.

Ngoài xa trơ một đồng đất đỏ,
Hang hốc đùn lên đám cỏ gà.
Người nằm dưới mả, ai ai đó?
Biết có quê đây hay vùng xa?

Hay là thuở trước kẻ cung đao?
Hám đạn liều tên quyết mũi đao.
Cửa nhà xa cách vợ con khuất,
Da ngựa gói bỏ lâu ngày cao\,

Hay là thuở trước kẻ văn chương?
Chen hội công danh nhờ lạc đường.
Tài cao phận thấp chí khí uất,
Giang hồ mê chơi, quên quê hương.

Hay là thuở trước khách hồng nhan?
Sắc sảo khôn ngoan trời đất ghen.
Phong trần xui gặp bước lưu lạc,
Đầu xanh theo một chuyến xuân tàn.

Hay là thuở trước khách phong lưu?
Vợ con đàn hạc đề huề theo.
Quan san xa lạ đường lối khó,
Ma thiêng nước độc phong sương nhiều.

Hay là thuở trước bậc tài danh?
Đôi đôi, lứa lứa cũng linh tinh
Giận duyên tử phận hờn ân ái,
Đất khách nhờ chôn một khối tình!

Suối vàng sâu thăm biết là ai?
Mả cũ không ai kẻ đoái hoài!
Trải bao ngày tháng trơ trơ đó,
Mưa dầm, nắng dãi, trăng mờ soi!

Ấy thực quê hương con người ta
Dặn bảo trên đường những khách qua:

Có tiếng khóc ơ thời có thể
Trăm năm ai lại biết ai mà!

Thu Khuê Hành

(Thu khuê oán làm theo điệu hành)

Gió thu lạnh lẽo mây trời quang
Sân thu đêm khuya rơi lá vàng,
Trăng tà chim lặng, nhạn kêu sương
Gối chiếc chăn đơn thiếp nhớ chàng.
Chàng đi xa cách nhớ quê hương
Quê hương đất khách người một phương
Mong chàng chẳng thấy lòng ngùi thương.
Buồng không canh vắng bóng in tường
Chỉ chỉ tơ tơ rối vẫn vương
Nước mắt đầm đìa trôi quanh giường.
Tháng cũ đã qua tháng mới sang
Tháng sau tuần nữa những tư lường
Ngày tháng đi chóng năm canh trường
Lác đác sao tàn, lấp lánh gương.
Trên trời Chức Nữ cùng Ngưu Lang
Một dải sông Ngân lệ mấy hàng.

Tình Non Nước

Nước non nặng một lời thề,
Nước đi, đi mãi, không về cùng non.
Nhớ lời "nguyện nước thề non",
Nước đi chưa lại, non còn đứng không.
Non cao những ngóng cùng trông,
Suối tuôn dòng lệ chờ mong tháng ngày,
Xương mai một nắm hao gầy,
Tóc mây một mái đã đầy tuyết sương.
Trời tây ngã bóng tà dương,
Càng phai vẻ ngọc nét vàng phiêu pha.
Non cao tuổi vẫn chưa già,
Non thời nhớ nước, nước mà quên non.
Dù cho sông cạn đá mòn,
Còn non, còn nước, hãy còn thề xưa.
Non cao đã biết hay chưa?
Nước đi ra bể lại mưa về nguồn.
Nước non hội ngộ còn luôn,
Bảo cho non chớ có buồn làm chi.
Nước kia dù hãy còn đi,
Ngàn dâu xanh tốt non thì cứ vui.
Nghìn năm giao ước kết đôi,
Non non nước nước không nguôi lời thề.

Tổng Biệt

Lá đào rơi rắc lối thiên thai
Suối tiễn, oanh đưa luống ngậm ngùi
Nửa năm tiên cảnh
Một bước trần ai
Uớc cũ, duyên thừa có thể thôi!
Đá mòn, rêu nhạt.
Nước chảy, huê trôi
Cái hạc bay lên vút tận trời
Trời đất từ nay xa cách mãi
Cửa động
Đầu non
Đường lối cũ
Nghìn năm thơ thảo bóng trăng chơi ...

Vui Xuân

Tin xuân đến ngọn cây đào
Bảo cho hoa biết ra chào chúa xuân
Mỗi năm xuân đến một lần
Thiều quang chín chục xoay vần chẳng sai
Ngày xuân còn mãi không thôi
Tuổi xuân ai dễ xanh rồi lại xanh?
Dường mây những khách công danh
Mây râu cụ lớn thay hình thanh niên
Thành sầu mấy ả Khâm Thiên
Én oanh dẫn lối con thuyền Tầm Dương
Làng văn mấy bạn văn chương
Bút hoa án tuyết, hơi sương mái đầu
Tiểu thư ai đó tựa lầu
Thơ đào chưa vịnh, mai hầu bảy, ba
Trời xanh, trời cũng khi "già"
Xuân xanh, xanh mãi đâu mà, hơi ả
Gặp xuân ta hãy làm vui
Kẻo nay xuân đến, kẻo mai xuân về
Vui xuân, rượu uống thơ đề